

FOLK OG LAND

NR. 4. — 9. ARGANG

LØRDAG 30. JANUAR 1969

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 21 B

ARMINIUS:

Blir Tyskland samlet fra vest eller fra øst?

Nye aktuelle betraktninger i forbindelse med de siste hendelser

Spansk blad peker på de tidligere nazisters sterke stilling i Øst-Tyskland

Våpenbrødre: Øst-tysk og sovjet-russisk soldat 1959.

Vi er enig i at det siste halvårs hendelser som nå har gitt seg konkret utslag i den britisk-dirigerte nye diskriminering av tyskerne og heksejakten på «nynazister» i Vest-Tyskland, er tegn som tyder på en hel omgruppering i europeisk politikk. Forfatteren av denne artikkel reiser i den forbindelse spørsmålet om det nasjonale Tyskland vil bli drevet over i armene på de østlige makter og om Tysklands samling, etter at den nå antagelig blir forrådt av Vesten, vil komme til å skje østfra. Det er i all fall interessante synspunkter som fremlegges, og frem tidsperspektiver som berører oss alle.

Det later til å gå alle norske tåper hus forbi hva det er som holder på å skje i verden nå, og det til tross for at begivenhetene også er av avgjørende betydning for det norske folk selv. Men slik er det når en lever i et land hvor all såkalt nyhetstjeneste er ensrettet og hvor en konsekvent og målbevisst føres bak lyset både når det gjelder det som har skjedd i verden og det som skal skje.

I den siste tid har de norske aviser vært fulle av beretninger om «anti-tysk holdning» i England. Tyskere bostatt i dette frihetens og demokratiets forjettede land, dette land som er en så bitter motstander av «rasehets», men som ikke desto mindre betrakter alle «foreigners» som noe mindre enn støvet under en brites føtter, blir nå kastet ut av sitt arbeid, tyske tjenestepiker blir oppsagt og tyske studenter sjikanert på åpen gate. Alt sammen for å demonstrere at britene ikke er noen «rasehatere».

Og alt dette glir ned som surmelk i gisen hos det nor-

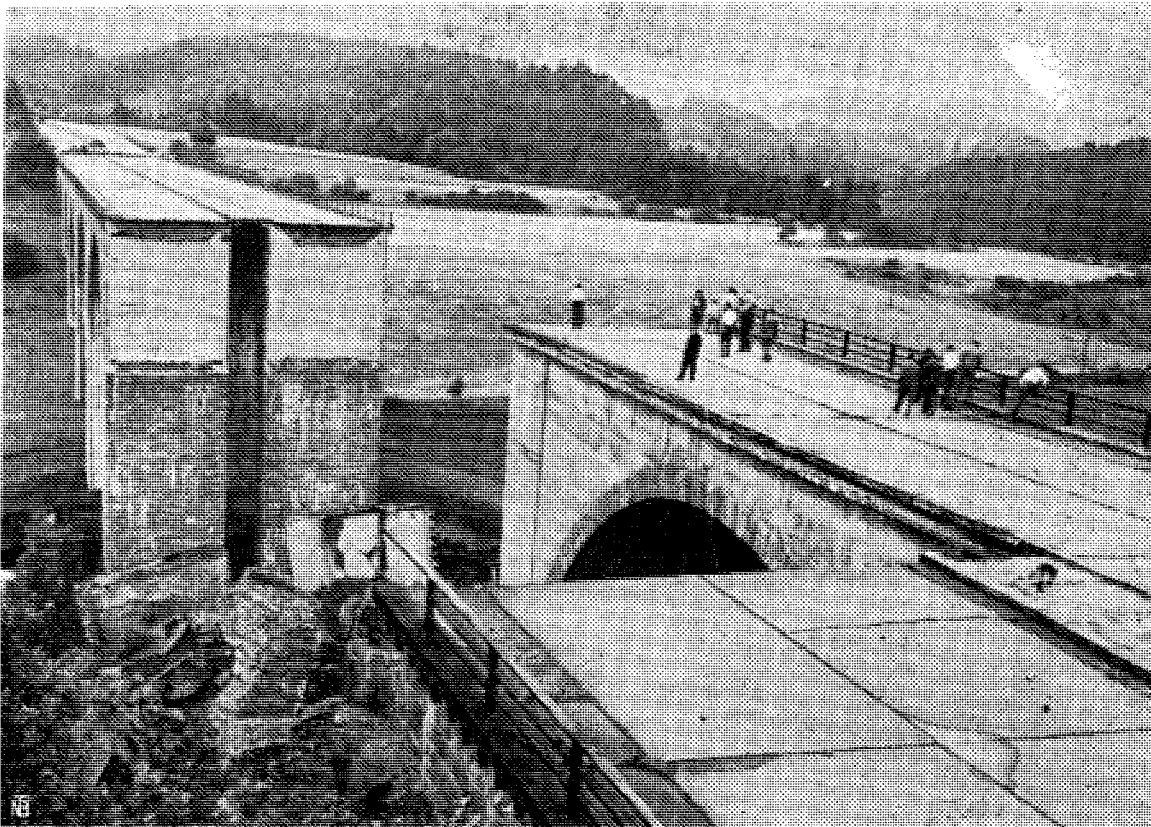
ske folk. På ny kaster en seg på maven av begeistring og beundring for dette enestående

de foregangsfolket på den annen side av Norskehavet.

Naturligvis er det ingen grunn til å bli forbauset over dette siste utslag av britisk demokrati. Alle som har litt sans for det som foregår i verden, vet at England nå er ute på rov igjen. De vet at siden Adenauer laget sin intime allianse med de Gaulle, siden han tok opp programmet for Napoleons gamle forbundsfele Rheinbund, er begge de kontinentale makter blitt Englands fiender igjen. Riktignok må en forsøke å bevare masken fordi en jo på en slags vis er med i den vanskaping som heter NATO, og riktignok tar det sin tid å løble det tåpelige engelske folk over på en direkte franskfiendtlig holdning. Men ingen kan ta feil av forsøkene og ingen kan ta feil av bakgrunnen for de hatske tyskfiendtlige angrep som nå fyller britisk presse.

Forsåvidt var naturligvis de såkalte «antisemitiske» demonstrasjoner i Tyskland et velsignet påskudd til ny hets mot den ene kontinentaltvillingen. Det kom som bestilt, kanskje hadde Sovjet-

Forts. side 7.

Blir Tyskland samlet fra vest eller fra øst?

Olaf Holm:

JUSTISMORDET PA professor Ragnar Skanche

I

Under overskriften «VÅRT FOLKS MENTALE FORFALL» skrev «Kongsberg Dagblad»-redaktør M. Vanberg — i en leder for tirsdag 31. august 1948 bl. a. følgende:

«Professor Ragnar Skanche ble natt til lørdag henrettet etter at en rekke søknader om benådning var avslått av Kongen i statsråd.

Vi tror neppe at det er for meget sagt at henrettelsen av professor Skanche har vakt forferdelse og avsky i store deler av vårt folk — Det vil bli den nærværende regjering's største byrde — dens uavtvettelige skam og dens tyngste ansvar overfor vårt folk, at den har latt disse dommer fullbyrde, og den anklage som vil rettes mot den vil desverre ikke bare ramme regjeringen, men også der, hvor vi ville man skulle stå plettfri.

Den oppfatning som her er kommet til uttrykk i «Kongsberg Dagblad» var — og er — den alminnelige, tildels i langt skarpere ordelag mann og mann imellom.

II

Justisministeren, som rette vedkommende, fant seg av

Professor Ragnar Skanche

den grunn foranlediget til å sende ut en meddelelse om, hvorledes det var foregått i statsråd, da søknaden om benådning ble behandlet. Han opplyste, at søknaden ble avslått etter avstemning blant statsrådene (den evig, uansvarlige parlamentarisme). To statsråder stemte for benådning, nemlig Meisdalshagen og Moen. Noen dager senere rykket to statsråder ut med en meddelelse om, at de hadde vært fraværende i dette statsråd. De statsråder, som stemte for avslag, bør opplyse sine navn og sine beveggrunner — for sin egen skyld.

III

Der gikk også det rykte, at henrettelsen var forløpet meget uheldig. Ved Quislings henrettelse ble der, som kjent konstatert tre «bomskudd». Overfor dette rykte utsendtes der en meddelelse om at noe «uhell» ikke var inntruffet, undertegnet «Legen og Presten». Det er naturlig, at ingen av dem ønsket å prisgi sine navn, thi man skal helst ikke medvirke til handlinger, som man ikke ønsker å være bekjent av.

IV

Nå er det berettiget å gå ut fra at justisministerens ovennevnte meddelelse om sakens behandling i statsråd på forhånd har vært forelagt kongen, som den, som skulle beskyttes, og at han «ikke har villet motsette seg den»,

Forts. side 6

«Blücher» banemann død

Løytn. August Bonsak er død, 74 år gammel. Han var stadig innbeordret i 1930-40 som bl. a. instruktør, en tid som arsenalforvalter. Fra 1. mars 1940 var han nestkommanderende i hovedbatteriet med de tre 28 cm Krupp-kanoner, som er kalt Moses, Aron og Josva under ledelse av kaptein Sødem og kommandanten, oberst Birger Eriksen. Av batteriets 75 stridende måtte avgis 50 mann 1. april! Komman-

danten ringte til Bonsak 8. april og bad ham besette hovedbatteriet. — Men la ikke trompeteren blåse alarm! rekruttene som er kommet for et par dager siden kan lett bli nervøse. Som god og gammeldags underoffiser visste Bonsak hvordan det skulle gås fram.

Med disse uøvede folk drev så Bonsak batterieksersis utover natten til 9. april, inntil tyskerne kom! *Tenk Dem inn i Bonsaks situasjon*, mens myndighetene hadde slumret i flere år, eller spilt poker — måtte Bonsak natten til 9. april 1940 øve uvitende batteribetjening, mens kommandantens ordre lød: *De skal åpne ild straks De har noe å skyte på!*

Etter kampen roste Bonsak sin batteribetjening og sine underordnede: Daværende fenrik Høye og dav. sersjanter Rækken og Strøm. Høye hadde avstandsmåleren og telefonen. Rækken hadde kanon nr. 1.

For å kunne besette batteriet måtte Bonsak gjøre bruk av ikke-stridende!

* * *

Ved 3-tiden dukket en svart skygge opp i frosttåken. Bonsak kontrollerte selv i orografen avstanden til 1400 meter. Kanonene ble innstilt på denne distanse. Bonsak sprang til kanon nr. 1 og kontrollerte innsiktningen. Skuddet feiet «Blüchers» svære kommandotårn overbord og den 345 kilograms granat herjet fælt på dekket. Skudd nr. 2, kontrollert av Bonsak, traff skipet i vannlinjen midtskips og voldte stor ravage blant de sammenstuede landgangstroppe. Flammene etter denne treffer sto høyt over Drøbak.

«Blücher» var nå dømt. Nådeskuddene sendte torpedo-batteriet under ledelse av kommandørkaptein Andreas Andersen, som var falt for al-

dersgrensen. Han lot seg ro over sundet og overtok kommandoen. I ham levet forsvarrets ånd som de ledende politikere hadde motarbeidet — inntil det var forsent. (De hadde drept *Leidangen*, som ville vekke forsvarsånden hos ungdommen).

Løytnant Bonsak fikk alt sitt tøy og sine eiendeler ødelagt under tyskernes rasende bombing av Oscarsborg etter senkingen. Han fikk aldri erstatning!

Løytnant Bonsak fortalte at «Blüchers» besetning i undergangens redselsfulle øyeblikk bevarte en glimrende disiplin og holdning. På Søndre Askholmen reistes et minnesmerke over «Blücher» med en kort innskrift. Norge gjorde seg pinlig kjent ved å rive minnesmerket etter frigjøringen!

Av de vanlige politiske grunner ble løytnant Bonsak i «retts»-oppgjøret fratatt retten til å bære norsk uniform!! Dagbladet kan ikke ha vært oppmerksom på dette, siden bladet nå skrev en pen nekrolog.

* * *

Bonsak var en god kamerat og var som skåret ut av Runebergs «Fenrik Staal» som André Bjerke fikk ulempe av, i 1944 genialt å oversette til norsk på Gunnar Stenersens forlag!

Løytnant Bonsak har bekreftet at minene ikke var utlagt i sundet, og oberst Eriksen har offentlig opplyst at så sent som 8. april fikk festningen beskjed om at minefeltet ikke skulle legges ut før på nærmere ordre!

Bonsak arbeidet en tid på Ørlandet under okkupasjonen. Dette kaltes jo «økonomisk landsvik», når det ikke var storindustriens spisser som «bisto fienden».

En dag ble han innkalt til messen. Da han kom inn i salen, reiser en stor og glim-

På juletreffest i Skien

Juletreffestenes tid er nu forbi. I Skien har vi også hatt en slik hyggelig fest, hvor mange av Folk og Lands og Forbundets venner var samlet til kameratslig samvær.

Fra bygd og by var vi kommet sammen og samhörighet og fellesinteressen satte sitt preg på festen.

Etterat juleevangeliet var lest samledes man rundt et festlig julebord, vakker dekket i gult og rødt, med lappskausgryter og hjemmelaget øl. Det ble holdt taler og overbragt hilsen og nyheter fra Forbundet. Vårt Forbund og vår avis er i stadig aktivitet for å verne om våre interesser og drive opplysningsvirksomhet for å stille «rettsoppgjøret» og de nydemokratiske metoder i sitt rette lys, og så lenge landets nydemokratiske styre setter til side lov og rett, så lenge vil også Forbundet og dets venner arbeide for sin rett.

Etter det hyggelige julebord var det gang rundt det vakker pyntede juletre hvor de gamle kjente julesanger lød fra ung og gammel, som gikk rundt treet. — Så kom julemannen og delte ut gaver. Etter juletreet var det festlig kaffebord med utlodning og pakkeauksjon og mangen krone kom inn til Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere og deres etterlatte.

En hyggelig fest sammen med hyggelige venner.

J. E.

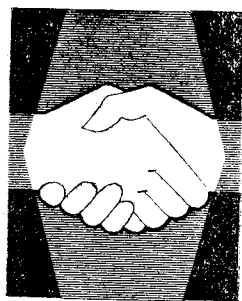
rende forsamling av tyske militære sjefer seg som én mann i stor honnør. Sjefen på Ørlandet sa disse ord som Bonsak husket til sin død:

General! Må jeg presentere for Dem den norske løytnant August Bonsak, som kostet Tyskland 165 millioner gullmark — og vårt stolte skip «Blücher»!

* * *

Løytnant Bonsak var en av de befalingsmenn blant mange andre av dem som ble politisk straffet og forfulgt, som hadde representert norsk militær motstand av ære og som hadde vist at den norske soldat kan bite fra seg på en effektiv og ærefull måte, slik at Norges nyere krigshistorie ikke bare skal bestå av friserter rapporter, tomt skryt, maskemøter i Prinsesse-alléen, uvettig sabotasje, mord i mørket, og annen folkerettsstridig adferd, samt alskens velment visvas som man i bindsterke verker kaller militær motstand.

Bonsak meddelte den såkalte militære undersøkelseskommissjon, ledet av den allestedsnærværende Erik Solem, at han gjerne ville meddele hva som foregikk under fektningen. Han ble ikke tilkalt. Demokratiet er sånn. Som det sterke, kompetente og godmodige menneske Bonsak var, bar han ingen bitterhet tilskue over den skammelige

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede vil med dette få si alle bidragsytere en hjertelig takk for innskutte bidrag siste halvår 1959. Dessverre er det ikke mulig for oss å sende kvittering til hver enkelt. Bidragsytere som har gitt minst kr. 20,— i 1958 og/eller 1959 vil imidlertid få innkallelse til generalforsamling, som vil bli avholdt innen utløpet av mars.

I forbindelse med notisen i forrige nummer av avisen om en svindler som bl. a. oppgir å samle inn penger til Hjelpeorganisasjonen, gjør vi opp-

merksom på at vi ikke driver noen form for innsamlingsvirksomhet med utsendte innsamlere. Alle bidrag til oss besendt pr. postgiro til Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede, postboks 1407 V, Oslo. Postgirokonto nr. 180 70. Bidrag kan også sendes oss pr. brev i krysset sjekk eller banco.

Oslo, 25. januar 1960.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede.

(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

Humanismens uhyre tilsnikelse —

Forts. fra side 4.

for kommunismen og døden for humanismen. Men hva gjorde så de levende humanister? Jo, med den levende og seirende kommunisme som støtte, tok de en veldig hevn over alle frafalne. Noen hver i Vesten har fått føle snerten av humanistenes straffepisk.

Men den envisse legestand fikk seg et sjokk, de som visste alt om sjælelivet, fikk demonstrert at de visste lite, og om det avgjørende om trent intet. Og prestene, de som hadde gransket Skriftene, lest sin historie og truffet mennesker i sjælenød, hva hadde, hva har de å gi? De prediker som før, foretar de kirkelige handlinger som før, og er sikre tilhengere av fari-seernes og selotenes (kraftpatriotenes) uddødelige parti.

I sannhet, Vestens folk er en hørd uten hyrde.

Men om humanismen er død, så lever der ennå ikke

urett de arrogante og udemokratiske sivile og militære myndigheter, som ingen tilsvarende død hadde utført, heller ikke i de 62 dagers høyst spredte fektninger — hadde gjort mot den løve, hvis kjære kanoner talte så tydelig i Drøbakund, og der ved sikret den etterpå dømmesyke riksledelses ville flukt bort fra sitt anbetrodde folk og vekk fra ansvaret for sine forsømmelser.

Hvis falskspillet ikke fører folket i undergangen, men Norge atter blir ett rike hvor ærens og lovens bud hersker, da vil man kanskje valfarte til en slik grav som løytnant August Bonsaks.

få humanister, de er alle over seksti og i trygge stillinger eller på pensjon. Og hvilke historier har ikke disse gamle menn å fortelle oss! Jo, at de er bærerne av Vestens kulturarv, arven fra Athen og Roma. Fra denne posisjon og med denne pondus mener disse aldrende å ha til oppgave å dømme levende og døde, atter og atter, artier etter artier.

Oldtidens kultur, arven fra Athen og Roma, gikk under da den støtte sammen med ånden fra Bjerget i Galilea. Det blivende i oldtidskulturen ble så opptatt av og bevart ved kristendommen. Middelalderen var den kristne kulturepoke, da var tanken om Guds stat levende og virksom. Da humanismen ved den franske revolusjon avskar alle båndene med den kristne kultur, så den seg dermed også løs fra arven fra Athen og Roma. At de aldrende i dag påberoper seg Sokrates og Platon er rett og slett en uhyre tilsnikelse. Tør jeg spørre: Når hevdet disse to åndens stormenn at mennesket er sin egen gud? Vestens frelse fra undergangen beror ikke på en død humanisme. Den beror på en sann og brennende søken tilbake til de evige åndsverdier fra Jerusalem, Athen og Roma.

ALFRED DALE.

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser
SYNNØVE LIE
Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

A. L.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Uinteressant umenneskelighet

Det er naturligvis mindre interessant med vanlige norske borgere, deriblant små barn, som trakasseres og mishandles enn når det gjelder en jøde i Offenbach eller en bantuneger i Sør-Afrika. Men når alt kommer til alt, så er det vel noe i det gamle ord at en først bør feie for sin egen dør.

Det er visselig ille med jøden på Grønland som har fått hakekors på kontordøren og brev i posten, og det er beklagelig at politiet ikke kan avse folk til å stå vakt ved postkassen hans. Men det var kanskje også en bitte liten smule beklagelig dengang pøbel opphisset av det upolitiske Morgenposten griset til Forbundsrets vinduer og malte sitt «NS heraus» på rutene?

Det er sikkert verdt alle lovlydige borgeres avsky når en tysk provokatør eller et nasjonalsosialistisk hønsehode skriker «kvemsord» mot en jødisk nabo. Men kanskje det heller ikke er så helt i orden at det norske Dagbladet henger ut en navngitt forhenværende prest, som ikke har gjort et menneske men, med bilde og med de groveste sjikaner?

Naturligvis er det opprørende og grusomt at små jødebarn på tyske eller andre skoler blir plaget fordi en internasjonal zionistledelse så ofte spenner buen til bristepunktet. Men hvorledes er det med humanistenes beklagelser når norske barn av NS-folk i dag kommer gråtende hjem fra skolen fordi de større barn har plaget dem og klistret hakekors på ranslene deres? Og hvorledes er det med medynken når barn av NS-folk i høyere skoler grovt og bevisst fornærmes av lærerne under den besynderlige historieleundervisning som fremdeles foregår?

Vel burde alle bra mennesker reagere hvis det var så noe sted at jøder, som følge av de siste tiders hendelser, ble kastet ut av sitt arbeid. Men bør en ikke også beklage det aldri så lite når en norsk frontkjemper etter års tjeneste og uten å ha gitt den minste foranledning til det, blir kastet på gaten som «nazist» slik det blant annet nylig har skjedd ved en større bedrift på Sørlandet?

Det er naturligvis ikke riktig å gjøre anstendige jøder i Norge eller i andre land ansvarlig for de grusomheter som ble begått i fengsler og fangeleire mot TYSKERE etter verdenskrigen. Men hva skal en så si om en herremann ved navn NILS RØMMING som i Verdens Gang åpent beskylder de norske frontkjemperne i tusenvis for jødedrap?

For når denne skrivende kar i heimefrontorganet, som i all sin beretning om overgrep mot jøder ikke har et eneste ord å si om det grufulleste overgrep som ihvertfall har skjedd i Norge, drapet på det jødiske ektepar ved Skrikerudtjern, faktisk sitter inne med opplysninger om at «det finnes hundreder, kanskje tusener, her i landet som har opplevd jødedrapene som bødler», så må det være hans soleklare plikt å få trukket de skyldige til ansvar. Tenke seg til at der løper en fremdeles bena av seg nede i Tyskland for å oppspore gamle krigsforbrytere, og så sitter denne VG-skribenten med den tidligere uheldige omgangskrets musestille til nå med opplysninger som burde kunne føre til en av de virkelig store krigsforbryterprosesser!

Inntil de norske aviser reagerer like sterkt over den urett som ikke rammer dem selv eller deres jødiske protegeer, tillater vi oss å betegne deres hysteriske skrivelser som grovt og ekkelt hykleri. Og inntil herr Nils Rømming har lagt frem sine beviser for de krigsforbrytelser begått av norske frontkjemperne som han alene kjenner til, tillater vi oss å kalle ham for en gemen bakvasker — til og med av tidligere kamerater

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjennelse skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Ragnvald Hovlid, Manufakturwaren engros, Edv. Stormsgt. 1, Oslo.

Howlids Utstyrsforretning A/S, Textilwaren, Edv. Stormsgt. 1, Olo.

Høyer-Ellefsen A/S, Bauunternehmen, Tollbugt. 30, Oslo.

Carl A. Høyers Stomatolofabrik A/S, Grensen 16, Oslo.

Hudtwalcker & Co. A/S, Tranraffinerie, Fischölexport, Tollbugt. 8 b, Oslo.

A. Huitfeldt & Co. A/S, Holzgeschäft, Kjøbmansgt. 14, Trondheim.

Hunsfos Fabrikker, Papier- u. Cellulosefabrik, Vikeland st.

A/S Hunton Bruk, Isolierplatterfabrik, Gjøvik.

Hurleen & Co. A/S, Angelschnüre, Hanf- u. Kokosgarn, Gamle Postgård, Ålesund.

M. Hustad & Co. A/S, Heringexport, Emballage- Agenturen, Nordregt. 23, Trondheim.

Det faller på de fromme

Dagbladet har vært utsatt for ubehagelige hendelser, for nå har hakekorset dukket opp i dets egne spalter. Tirsdag meddelte bladet at det var anbragt et hakekors på en klisje det brukte i sitt lørdagsnummer og så gikk da jakten lystig på bladets egne områder. Litt pinlig må det jo være å finne «nynazister» innenfor egne vegger!

Men dette er ikke det eneste støt livet selv har gitt hetsens hovedorgan. I mangel av noe bedre offer kastet bladet seg for en tid siden over Peder J. Arnstad, som ble beskyldt blant annet for den fryktelige forbrytelse å ha vært okkupasjonsårenes ordfører i Skatval. Etter en masse om og men, måtte bladet innrømme at det var viseordfører han var. Men ikke nok med dette. I et tilsvarende svar fra Arnstad, som bladet forsøker å gjemme bort på side 6, blir det opplyst at det var venstremannen, fylkesmann: Håkon Fivø som oppnevnte ham til viseordfører. Videre meddeles det at to av de nåværende stortingsmenn — hvorav den ene idag er medlem av Venstres landsstyre, var det Arnstad beskyldes for: ordførere. Og Arnstad vet også å berette at «Venstre ikke noen gang siden har hatt så stor fylkestingsgruppe i Nord-Trøndelag som i 1941»!

Vi er enig i at det på denne bakgrunn synes å være «mer enn søkt å henge ut en viseordfører som ikke møtte»! Men det synes nok ikke moralens vokter Dagbladet, som i en intetsigende hale forsøker å snakke seg bort fra de ubehagelige kjennsgjeringer.

Vi foreslår at bladet nå brin-

Ryktet som kampmiddel

Trygve Wyller bruker disseksjonskniven på ryktefloraen fra England og avslører britiske agenter

Jeg omtalte i et tidligere nummer av Folk og Land Trygve Wyllers bok «Stavanger under okkupasjonen», — men det er grunn til å knytte ennå noen bemerkninger til dette høyst interessante arbeid.

Det er intet i Wyllers bok av den nye historiker-gromguttsservile streben for å skrive det som den herskende, for den 9. april og dens følger ansvarlige klikk vil høre og folket må høre, hvis ikke alt skal rakne i de posisjoner de har karret til seg i ly av løgnene om det hele.

Men hos Wyller er det ingen lesning av dokumenter mot deres ordlyd. Ingen leggen tilside av avgjørende dokumenter, som kan gi det sanne historiske helhetsbilde, som kan føre til et annet syn på forfulgte mennesker, og innskjerpelse av at et rike som ikke bygger på en fast og sluttet rettsorden er viet til undergang, selvom ødeleggerne er ansette, St. Olav-bhengte jurister, og heter Sven Arntzen, Pål Berg og Erik Solem . . .

Trygve Wyllers bok er et meget langt skritt på vei til den av Skuggeskriverne så baktalte historiske sannhet. Den er også resultatet av et fantastisk fremragende etterforsknings- og detektivarbeide fra journalist Stahl og Wyllers side. Tenk bare på Wyllers etterforskning av den britiske brohodeoffiser, selskapsjarmør i Beaumonden, spion og ryktemaker, kaptein Malcolm Munthes snodde stier — med eller uten sender — i

ger bilder og passende hets også om Venstres ordførere rundt omkring i bygdene i okkupasjonstiden.

Men én glede har bladet hatt: det har lykkedes det å sjikanere bort Trygve Engen som medlem av styret i Nordland Landbruks-selskap. Han har selv bedt seg entlediget. Vi for vår del synes det er underlig at dette bladet med sitt underskuddsjordbruk i Akershus skal bestemme hvem bøndene i Nordland ønsker som representant i landbruks-selskapet. —

Ellers noterer vi at det er funnet et hakekors også på arbeiderpartiavisen Fremtidens bygning i Drammen. Og vi noterer oss også følgende pussige Dagblad-kommentar: «Hakekorsmalingen har vakt stor forargelse i Drammen, men en tror ikke det dreier seg om en planlagt antisemitisk aksjon».

Det kunde være interessant om Dagbladet vilde forklare oss og andre hva det har med antisemitisme å gjøre at det males hakekors på Dagbladet og på Fremtiden.

Stavanger-avsnittet før og etter 9. april.

Advokat Trygve Wyller følger kaptein Malcolm Munthe så fantastisk i farene disse mange år etterpå at ikke en innfødt afrikansk sporsøker ville ha overgått ham.

Munthe var trenet i et britisk våpen gjennom to verdenskriger: — *Ryktet som kampmiddel*. Tyskerne har alltid bare vært sinker her. Grunnet sin geografiske sårbarhet og et eliteoffiserskorps med innbankede æresbegreper har de som Liddel Hart påviser i «Revolution in Warfare» lagt vinn på å føre sine kriger etter de relativt anstendige regler for militær krigføring.

På den annen side er det det vidunderlige med britene at de tåler uavhengige dommere og at folk som Liddel Hart, Paget, Bernhard Shaw, Veale og Lord Hankey sier dem sannheten mitt opp i synet. Men de tålte ikke sannheten av den irske statsborger «Lord Haw-Haw» sagt på dennes vidunderlige sarkastiske måte i tysk radio. Ham hengt de som britisk landsforreder, hva han jo ikke var. Heller ikke om denne fæle saken aner Ola Nordmann en stavelse.

Ryktet som kampmiddel, ja. Advokat Wyller legger opp den britiske brohodevirksomhet i Stavanger-avsnittet. Hos denne utpregede sporsøker og historikerbegavelse er ikke meget overlatt til sort-hvitmaling og stupid tyskerhets. Selv NS-folk, som direktør Gulbrand Lunde, forstår han og skriver pent om. Det er utenkelig at Skodvin kunne ha gjort det. Og nå skal norsk historisk videnskap berikes med overrettssakfører Sverre Hartmann, en lur streber, omenn så lett i vekten og av så tvilsom karakter at det kanskje ikke rekker mer enn til stipend og historisk små-doktor. Får vi imidlertid disse to karene til å ta ut de vordende historikere i landet kan en gå ut fra at historieskrivingen blir korrumpert for årtier.

Den herskende og ansvarlige klikk vil bare gasjere utredninger som bekrefter Quislingprossesens resultater.

Også en annen Wyller — Thomas — har vist sin uavhengighet og forsøkte seg på kjedelige sannheter i sin doktoravhandling.

Trygve Wyller vil vel snart legge ned sverdet. Men han har allerede brukt disseksjonskniven slem på ryktefloraen fra England, som gjorde Quisling og landsforreder til ett og det samme og som også på annen måte forfalsket norsk historie.

A. L.

BAK KULISSENE:

OG SLIK KOM KRIGEN - -

Utenriksministrene Molotov og Ribbentrop

MED FLY TIL MOSVA

23. august 1939. Natt til onsdag var utenriksminister von Ribbentropp med sin stab kommet med der Führers fly, Condor-maskinen «Grenzland» til Königsberger flyplass. Tidlig neste morgen, klokken ti minutter over syv, hever flyet seg på ny, ført av SS-Oberführer Baur, og turen går østover til Russland.

Utenriksministeren i mørkt antrekk sitter i en bekvem lenestol ved maskinens venstre sidevegg. På bordet foran ham ligger aviser og papirer. Den høye, mørke lenestol på den annen side av bordet forblir tom. I ministerens følge befinner seg understatssekretær Gaus, leder for utenriksdepartementets rettsavdeling, protokollsjefen, gesandt friherre von Doernberg, gesandt dr. Schmidt, legasjonsrådene Schnurre og Hencke, dertil medlemmer av den personlige stab. De vil være fem timer underveis. Alvorlige spørsmål beskjeftiger ministeren: han vet at bolsjevikene vil avslutte pakten, de vil underskrive den — men vil de også holde den?

Herrene i flyet ser under seg de land hvis historie det dreier seg om: ennu flyger de over Øst-Preussens sletter med markene og de yppige enger. Her og der ligger spredte skogstrekninger, små myrer og brede dalsenknninger — det er det land som tysk utholdenhet i århundrelang kamp har gjort til et velsignet stykke jord. Til venstre — på den siden hvor utenriksministeren sitter, glitrer havbukten i Kurland. Inne i landet atter og atter tårn og murer fra den tyske ridderorden som tilkjempet seg denne jord: slottsborgen i Tapiau, og så Georgenburg. Etter en times forløp er den litauiske grense der, og nå ligger det nær å tenke på natten til 23. mars i år, da utenriksministeren ved sitt mahognyskrivebord i utenriksdepartementet i Berlin undertegnet den

tysk-litauiske avtale som ga Memel-området tilbake til Tyskland. Tilhøyre for ministeren satt dengang den litauiske utenriksminister Urbsys, den statsmann som hadde trukket de konsekvenser av en dypere forståelse, at uretten fra Versailles ikke lenger kunne opprettholdes.

Et vidt utbredt lavland gjennomskåret av flate høyder — det er Litauen. Stadig mere utstrakte blir skogene, istedenfor landsbyer og tettbebyggelser ser herrene i flyet «Grenzland» nå bare enkeltgårder med trebebyggelse. Wilna er ikke å oppdage, men herrene vet at der tilhøyre må byen ligge, den som polakkene ved et kup røvet fra Litauen 9. oktober 1920. Herr Pilsudski lot den besette og erklærte patetisk for allverden at denne jord for alltid skulle forbli polsk. Nok en erindring knytter seg forøvrig til denne by som ligger der nede et sted tilhøyre: Her kjempet i april 1919 som kommandør for en polsk divisjon Rydz-Smigly mot russerne, den mann som nå bestemte over Polens skjebne.

Nå er skogene blitt kjempe-messige — i Øst-Preussen lå jorder ved siden av jorder, her ligger skog ved siden av skog. Her og der mellom skogstrekningene mørke oppløyde åkerstykker — men jordene er ikke firkantet som i Tyskland, men runde, dyrket opp med traktorer som bare kan snu i sirkler — her er en i Russland. Flyplasser fulle av fly — i det svakt bølgete landskap tidligere herskapshuser og landsteder, tilhøyre langt borte hushavet i Sovjethovedstaden, som teller mer enn 4 millioner innbyggere. Over byen og de brogede kirkekupler rager Kreml, den høyt beliggende tidligere tsarborg, en avgrenset by for seg, omgitt av murer, med sitt nesten 100 meter høye klokketårn. Dette Kreml er det egentlige mål for turen, for der er setet

for sovjetregjeringen. Flyets motor stopper, maskinen går ned i glideflukt — «en er til mote som om en skulle lande på Mars», farer det gjennom hodet på en av de tyske herrer, så fremmedartet virker ankomsten i Russland.

Klokken er akkurat 13 da det tyske fly lander på flyplassen i Moskva. Den første stedfortredende folkekommissar for utenriksanliggender, Potemkin og andre høyere russiske embetsmenn hilser riksministeren, og så går han hen til de tyske herrer som venter der: grev von der Schulenburg, rikets sendemann i Moskva, militærattachéen generaløytnant Køstring og marinattachéen fregattenkapitän von Baumbach. Fra den italienske ambassade er møtt sendemann Rosso og oberst di Bonzo. Da ministeren har hilst på alle, stiger han og hans ledsagere opp i den veldige, sorte SIS-bil, som det russiske verk Stawrod Imina Stalina har laget etter en Buick-modell. Turen går til det vakre empirepalé som tidligere var østerriksk ambassade og hvor riksministeren får til disposisjon 10 store rom og en mottagelsessal. Her lyser fra veldige vaser mektige solsikker i sommerlig prakt. Bare en vegg skiller dem fra nabobygningen, sovjetregjeringens gjestehus, hvor de tre herrer av den fransk-britiske militærmisjon fremdeles sitter og ikke vet hva de skal tro om verdenssituasjonen.

Så kommer det øyeblikk da de tyske herrer i den store, sorte russiske limousine passerer porten til Kreml. De er allerede anmeldt, slik at dørvakten ikke

Forts. side 6

Over byen og de brogede kirkekirkekupler rager Kreml — — —

ALFRED DALE :

Humanismens uhyre tilsnikelse

(Fra det vakre billedverk «Roma» som kom på Dreyers Forlag før jul).

I 1790 avsatte den franske nasjonalforsamling med simpelt flertall Gud, og satte Fornuftens Gudinne i Hans sted. Mennesket plasserte seg selv i tilværelsens sentrum, mennesket ble sin egen gud. Ved dette begynte den humanistiske kulturperiode, med sin absolutte, ubegrensede ytringsfrihet, liberalkapitalismens og liberaldemokratiet som nødvendige følger. Humanismens syn på kristendommen var et koldt ovenfra-nedad, en passert episode i menneskehetens gang fremad og oppad. Du har dette liv, lev det som best du formår, ved døden er alt slutt. Og som alle kultur-epoker, mente også humanismen at den var sluttsteinen i

utvikling, den var tusenårsriket med frihet og lykke for alle. Og kristenhetens ledere ble blendet av all denne fremgang, denne frihet, denne folkelykke, og glemte at kristendommen er Riket av den andre verden. Ja kristenhetens ledere begynte i fullt alvor å hevde at Mesteren var den første, den store demokrat.

Den første verdenskrig var dødelig for den humanistiske kultur, den andre verdenskrig var døden.

Det særegne, det originale ved humanismen var at den i dypeste alvor og overbevisning hevdet at mennesket kan leve uten Gud, ja at det bør leve uten Gud. Menneske, du er din egen gud!

Legestanden ble tildelt et særlig felt, de skulle utforske sjelens dybder, de kalte det psykoanalyse. Og hvilke landevinninger ble ikke gjort: Fortrengninger, morsbindingen, barneårene, og seksuallivet. En legelærer kunne ved sin avskjed for en menneskealder si: «Jeg har i femti år dissekert det menneskelige legeme, men har ikke funnet det frugg av sjæl». Og hans menighet humret anerkjennende.

I Russland stod fram en profet og sa til folket: Følg meg! og det dypt religiøse russiske folk fulgte. Dette folk har i de siste år forbauset verden med sine resultater. Hvor mye skyldes disse resultater vitenskap og teknikk, og hvor mye skyldes tro? Det kan ingen svare på, og minst av alle humanisten.

I Tyskland fremstod en fører og påstod at han hadde fått en særlig kallelse. Han sa: Følg meg etter! og folket fulgte ham. Men da kom krigen også.

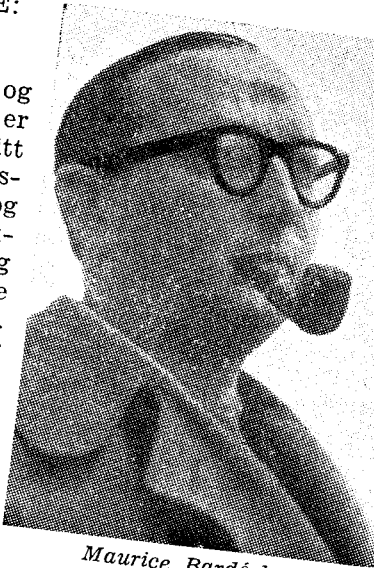
Krigen sluttet, det ble seier

(Forts. side 2)

Oberst Konrad Sundlo:

USA «en kjempe på lerfotter» «Europa en komposthaug» Sovjet har greidd dette med sine «antifascister»

MAURICE BARDÉCHE:
Der Veg nach vorn.

Maurice Bardéche

Den franske professor og forfatter Maurice Bardéche er en mann som allerede er blitt et begrep idet han hensynsløst går inn for sannheten og for å rydde opp i all den bakvaskelse, løgn, bedrag og svindel som er karakteristiske trekk ved dagens politikk. Han har utgitt flere bøker og et par av dem er sammenarbeidet og utgitt på tysk under titelen «Der Veg nach Vorn» («Veien fremover»).

I første delen av denne tyske utgaven tar han for seg rettssakene i Nürnberg og sier her innledningsvis: Jeg akter ikke å forsvare Tyskland! Jeg akter å forsvare sannheten! Riktignok vet jeg ikke om der i det hele tatt finnes noen sannhet. Men det er noe jeg vet eksisterer og det er løgner og den bevisste forvrengning av kjensgjerninger. Vi lever i en historieforskningens tidsalder, men nå er løgnens bygning begynt å revne. For vi vet nå at den demokratiske propaganda har løyet om det som foregikk hos oss, i Frankrike, så hvorfor skulle den så ikke ha løyet om tyskerne?

I Nürnberg, sier Bardéche, var man pinlig omhyggelig med at forhandlingene ble ført i de mest korrekte former. «Aldri er mere tvilsomme rettsavgjørelser blitt truffet i mere fornem ramme». Men en domstol som lager seg sin egen lov etterat den har etablert seg, fører oss tilbake til historiens urtid. Selv på hertug Chilperich's tid (kon-ge av Neustrien i årene 561-584) våget man ikke å dømme slik. Gjennom sin villighet til å ta alt i den verste mening og gjennom sin ondskap

har disse rettslærde rehabilitert de millioner tyskere hvis forsvar nærmest var en umulighet: de har gitt disse ulykkelige rett til å forakte dem!

Maurice Bardéche tar for seg anklagepunktene mot Hitler-Tyskland, påviser hvor uhyrlige de er og at tyskerne iallfall ikke har vært verre enn de allierte selv. Og med hensyn til «forbrytelse mot freden» sier han:

Det er selvfølgelig riktig at Tyskland høsten 1939 løsnet det første skudd mot Polen. Men dette var ingen verdenskrig, men en lokal krig. Det var England som med sin krigserklæring 3. september 1939 kl. 11 og Frankrike som med sin krigserklæring samme dag kl. 17, det var disse makter som gjorde denne lokale krigen om til en verdenskrig. En krig som både England og Frankrike ønsket for å kunne slå ned en besværlig konkurrent.

«Krigsforbrytelser?» Hele verden har fått vite hvor fæle tyskerne var, men ikke mange kjenner til hva den franske motstandsbevegelsen

foretok seg, for den var jo demokratisk, human og kjempet for menneskerettighetene. Derfor fortalte ikke våre aviser at motstandsbevegelsens, frigjøringsbevegelsens vei, var strødd med «fiender av folket» som lå der med avskårne ører og nese, utstukne øyne. Hva skal vi svare når det engang blir bevist at tyske sårete på en bestialsk måte ble slaktet på våre gater, at våpenløse fanger ble pint ihjel? Vi snakker om tyske grusomheter, men kommer aldri på den tanke at det også er hårreisende grusomt å strø fosforbomber ut over en by. Derfor glemmer vi de tusener forkullede lik av kvinner og barn, vi glemmer de 4 netter i Hamburg som kostet 80.000 mennesker livet, vi glemmer de 60.000 som i løpet av 24 timer mistet livet i Dresden. Jeg tilstår at jeg ved en sammenlikning mellom Himmler som utviklet konsentrasjonsleirene og den britiske luftmarsjall som i januar 1944 ga ordre om «bombetepper» neppe vil si at Himmler var den største forbryter av de to.

«Jeg vil først tro på den juridiske eksistens av krigsforbrytelser når jeg ser at også allierte generaler tar plass på anklagebenken i Nürnberg. Til disse herrer hører også vår general de Gaulle som er mere direkte ansvarlig for en mangfoldighet av grusomheter enn Keitel og Jodl».

«Jeg forbeholder meg retten til ikke å tro krigens rapportører. Jeg forbeholder meg retten til å tenke før jeg lar meg hisse opp over noe».

Maurice Bardéche kommer inn på fremtiden:

«Jeg tror på en kald krig om herredømmet i Europa. I dette slag vil nå som tidligere i historien den bli seierherre som Germanerne løfter på sine skjold».

«Vi franskmenn kan redde meget om vi hånd i hånd med tyskerne bygger opp vårt felles fedreland Europa. Vi har ingen betydning lenger om en annen kontinental blokk under kommunistisk ledelse vender seg mot oss. Vår skjebne blir avgjort i Tyskland. Vi må velge om vi vil ha tyskerne med oss eller mot oss».

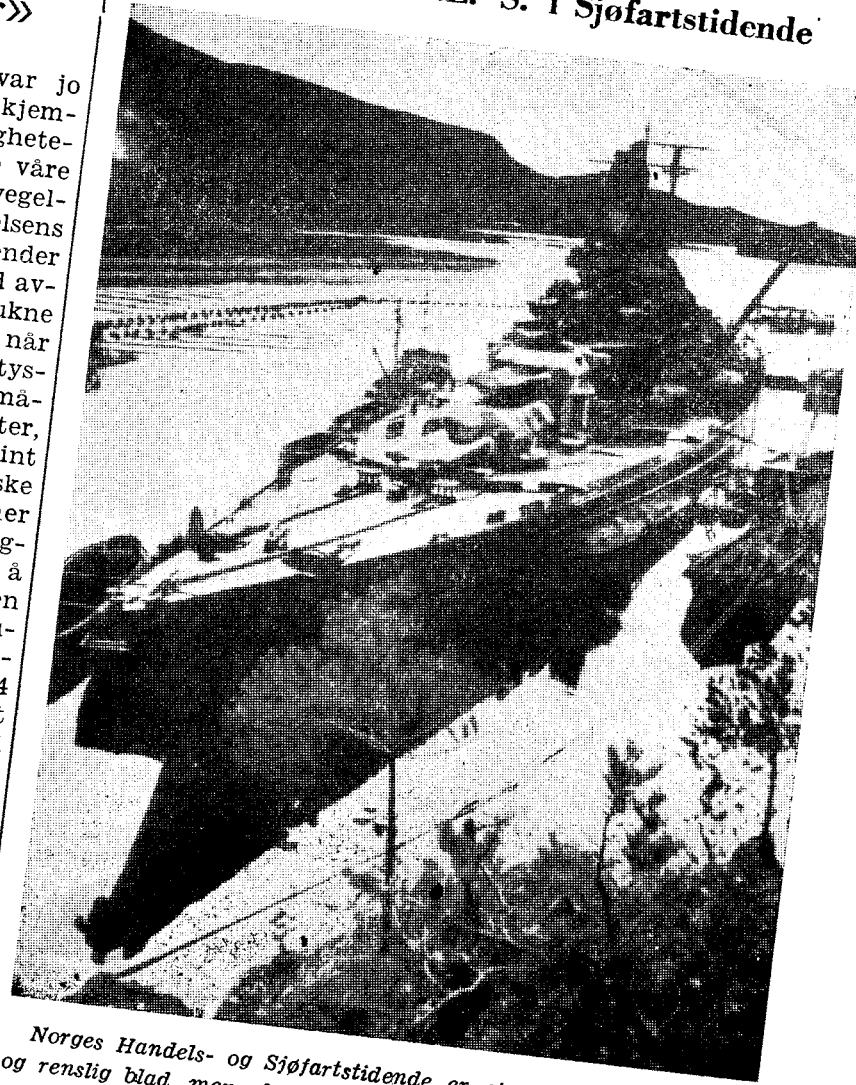
Bokens del nr. 2 «Columbus's Egg» peker på at de allierte begikk en feil ved å angripe Tyskland. «Vi har slaktet den gale grisen», skal Sir Winston Churchill ha sagt. «Columbus's Egg» er formet

Også tyskere var med — — —
Dr. Robert Kempner, som var blandt anklagerne i Nürnberg praktiserer nå som sakfører i Frankfurt a. M.

De britiske beretninger om slagskipet «Tirpitz» undergang

Avlives av P.L.-S. i Sjøfartstidende

Norges Handels- og Sjøfartstidende er et forholdsvis anstendig og renslig blad, men så var det da også avisen til den pressens gentleman Knut Domaas. I numret for 30. november 1959 bringer bladet nedenstående artikkel under titlen «Sannheten om slagskipet «Tirpitz» og dets undergang».

Pressen har i det siste rekapi- tulert en av de alliertes største triumfer under siste krig, da slagskipet «Tirpitz» ble senket

som et brev til en amerikansk senator som forfatteren tar med på et historisk tilbakeblikk:

Engang ble verdenskommunismen holdt i sjakk militært av Vestens store arméer og politisk av en ideologi der var like sterk som kommuniste-

Forts. s. 2

ved Tromsø for 15 år siden, søndag den 23. november 1944.

Felles for gjenoppfriskningen av dette minne er at alle aviser har sine opplysninger fra engelske «kilder». I forbindelse med omtalen av dette makabre minne, kan det kanskje ha sin interesse å høre en mere objektiv versjon av hendelsesforløpet.

Undertegnede var øyenvitne til senkningen av «Tirpitz», og har ellers sine opplysninger fra tre av de reddede og en av slagskipets offiserer som nå bor i Hamburg.

Slagskipets hastighet var en stor hemmelighet, og kun kjent av en håndfull marineautoriteter. Den oppgis i norske aviser til 30 knop, mens min hjemmelsmann var med på tokt under 35 knops fart. Han antok imidlertid at farten kunne presses opp i 42 knop. Det var vel kjent at de tyske slagskip og kryssere var meget hurtigere enn de alliertes, hadde større bestyknings med langt større rekkevidde. Kfr. senkningen av slagskipet «Hood».

Mens «Tirpitz» lå i Alta utførte det flere tokt. Våren 1943 gikk fartøyet uten Geleitzug av noen art, ikke en gang ubåter, østover helt til munningen av Hvitehavet, og bombarderte alle russiske befestninger fra Fiskerhalvøya til Ferriberka ved innløpet til Kola-

Forts. side 6

LØRDAG 30. JANUAR 1969

FOLK OG LAND

SLAGSKIPET «TIRPITZ» —

(Forts. fra side 5)

fjorden. De meget sterke festningene ble bragt til taushet, uten sjanse til å nå slagskipet med sine skyts. Det lå nemlig temmelig langt til havs. Under toktet hadde man ingen føling med fiendtlige krigsskip, heller ikke med konvoier, idet disse var trukket inn under slagskipets tokt. Det samme var tilfelle da slagskipet opererte ved Svalbard. Ikke et eneste fiendtlig overflateskip ble observert, idet de allierte var fullt vitende om slagskipets bevegelser til enhver tid. Dette var tyskerne også klar over.

«Tirpitz» hadde fullt krigsutrustet en besetning på 2800 mann. Mens det lå i Alta ble det ialt utsatt for 58 angrep fra allierte fly og ubåter. Disse angrep desimerte besetningen med omkring 500 mann døde og sårede, men friske folk ble stadig fylt på.

Angrepet fra dvergubåtene karakteriserte sjefen på «Tirpitz» som det frekkeste og samtidig mest dristigste som til da var blitt utført under krigen. Da mannskapet på den ubåten som utførte angrepet ble fisket opp, holdt han en tale for dem og roste dem for deres fantastiske innsats, hvorefter han overlot sjefskabinen for den tid de var ombord.

Slagskipet ble sterkt skadet i bunnen ved dette angrep, og tok inn 5000 tonn sjø før lekasjene ble tettet, men dette hadde lite å si for et deplasement på 47 000 tonn. Skipet var likevel sjødyktig, og alt skyts og hovedmaskineri intakt.

Etter ordre fra høyeste hold ble alt satt inn på å reparere skadene så hurtig som mulig. Ca. 1200 spesialister ble sendt nordover fra de tyske marineverfter. Men de fikk lite ro å sitt arbeide. Slagskipet ble stadig utsatt for nye allierte flyangrep, og dette medførte at reparasjonen tok sin tid. Så kom sommeren og høsten 1944, med tilbaketrekningen fra Finnland, og senere Finnmark. Det ble undersøkt på en rekke steder i Nord-Norge etter et roligere og sikrere sted for «Tirpitz», bl. a. i Gullesfjord i Kvæfjord, hvor det både kunne bygges og lett å komme inn for en slik koloss.

Men med den utviklingen krigen tok, fant de tyske myndigheter at slagskipet, tross sin noe reduserte kampdyktighet i sjøen, kunne gjøre full nytte for seg som kystbatteri. I Tromsø-avsnittet var denne del av det tyske forsvaret svært dårlig utbygget, og så ble det avgjort at slagskipet skulle plasseres ved Håkøya som kystbatteri, mens reparasjonene fortsatte. Det gikk fra Kåfjord delvis for egne maskiner og ble assistert av 5 store tyske slepebåter. Ved Håkøya ble slagskipet oppankret på så grunn vann at det sto på sandbunn akterut, noe som sikkert hadde sin hensikt.

På dette tidspunktet hadde slagskipet en sterkt redusert besetning, bare 1200 mann, foruten

omkring 500 tyske reparasjonsarbeidere.

Den 16. november 1944 var et alliert rekognoseringsfly over området, og man antok det var ute på fotografering foran et større angrep.

Dette kom søndag 23. november en klar og fin høstdag. Undertegnede kom kvelden før nordover til Tromsø med d/s «Namsos» som gikk i «hurtigruten». Allerede før vi kom til Tromsø gikk det storalarm (kystalarm), og da skipet klappet til kaien, ble det straks beordret fra og til ankerplass på Sørhamna. Det lå så langt sør at vi hadde ganske god oversikt mot Håkøya.

Kl. 9.15 søndag fm. hørte vi kraftig motordur fra sør. Like etter kom 15 bombefly over Balsfjordfjellene, med kurs nordover, samtidig som hele orkestret av luftskyts fra «Tirpitz» og tyske krigsskip på Tromsø havn spilte opp. Alene skytset fra «Tirpitz» laget en ildmur som bombeflyene ikke torde nærme seg. De gjorde derfor en lang omvei nordover, svinget mot Kvaløya og forsvant bak fjellene der. Omkring 10 min. senere kom en ny bølge på 15 bombefly over Balsfjordfjellene, fulgte samme rute som de første og forsvant, og enda 10 min. senere kom den tredje bølge på 15 fly, og tok samme vei som de 30 foran. Fra bombeflyene ble det ikke gjort forsøk på bombing. Ikke en eneste bombe falt. Men etter første bølge og i ca. 4—5000 m høyde kom en enslig stupbomber. Den gikk plutselig ned til ca. 1000 m og slapp sin last, 1 bombe som ble anslått til 6000 kg. Den falt på land og blåste bort en bondegård med fjøs, men folkene var forlenget evakuert, og ingen andre omkom heller. Et dypt krater var igjen. Omtrent samtidig med den tredje bølgen av bombefly kom nok en stupbomber. Den gikk også fra stor høyde og ned til ca. 1000 m før den slapp sin last, en bombe av samme størrelse som den første. Bomben slo ned like ved «Tirpitz» og blåste vekk sjøen langs slagskipets side. Det store vakuuum som oppsto medførte at kolossen lanesamt kantret, uten å gå helt rundt, idet det store tårnet stoppet. Det var således ikke direkte treff på slagskipet, som avgjorde dets skjebne, slik det er fremstillet i såkalte «kildeskrifter».

Tyskerne var ikke forberedt på dette angrepet, men ante det ville komme. Først da den første bølge av bombefly kom, ble hele Tromsø og området røklagt, og det hvilte et egyptisk mørke der i flere dager.

Ved 15-tiden søndag kom en sjark nordover sundet. Vi sto tre mann ved rekken på «Namsos» og anropte den. Den kom opp på siden og vi ba om å få bli med i land (hurtigruten var nektet å sette passasjerer i land), men skipperen avsto, av gode grunner. Likevel jumpet vi ned

på styrehustaket og videre ned i båten, og så ble vi med i land, uten videre parlamentering. Ned i kahytten befant seg 3 tyske marinefolk, deriblant en underoffiser. Disse tre var blitt fisket opp av sjarken som kom til etter at slagskipet hadde kantret. To av dem var sterkt medtatt, mens den tredje var uskadet. Han fortalte meg kort om det intrufne. På mitt direkte spørsmål om det var mange omkomne svarte han at det lett kunne ha vært flere. Lørdag ettermiddag, dagen før bombingene, ble alle som ikke skulle ha vakt de nærmeste timene evakuert på land, deriblant også verkstedsarbeiderne. Han regnet med at maksimum 500 mann var ombord i slagskipet da angrepet kom, og av disse måtte minst halvparten klare å berge seg, eller de fleste av dem som var over dekk. Allerede samme dag fikk redningsmannskapet kontakt med ca. 100 mann som hadde søkt tilflukt til en tunnell i skipet, og var innesengt der. Men tross de mest iherdige forsøk på å få dem ut, et arbeidsom pågikk i 5 døgn, lykkedes det ikke å berge dem. Tunnelen lå så nær et ammunisjonskammer at man ikke kunne brenne seg igjennom.

En temmelig nøyaktig oppgave over de omkomnes antall, skulle vel nå kunne foreligge fra norsk kilde, nemlig opphugningskompaniet Høvding. Så vidt erindres har ikke avisene, i de årene opphugringen har pågått, meldt om større likfunn og liktransporter. 1200 lik i en kiste, selv av så store dimensjoner, skulle merkes, men det er nok et tall som er meget sterkt overdrevet.

Imidlertid vet nok tyskerne nøyaktig hvor mange mann de mistet, da deres stolthet, verdens største slagskip kantret ved Håkøya.

Men slagskipet var ikke mere skadet enn at det, ifølge fagfolks uttalelser, ikke var noen sak å berge og reparere det. Men det satte russerne seg imot, for de ville hverken at engelskmennene eller amerikanerne skulle bli eiere av denne knyttneven på havet.

P. L.-S.

Justismordet —

(Forts. fra s. 1)

hvilket vil si at han ønsket å være fri for ansvar og delaktighet i avslaget. M. a. o. at han var uenig i dette.

V

Til belysning av saken i all sin bedrøvelighet kan følgende utskrift av referatet av saken mot Vidkun Quisling (s. 313) tjene. Den taler for seg selv:

Henrik Berghs første foredrag: «For tilfellet Ellisen og de avslåtte benådningsandragender for en rekke dødsdommer bebreides tiltalte, at han ikke har benådet de dømte. Det er alt-

OG SLIK KOM KRIGEN - -

(Forts. fra s. 4).

behøver å kontrollere bilen. Den kjører forbi den fløy hvor de kostbare, verdensberømte samlinger huses, så forbi klokketårnet. Til det ble støpt en klokke som var så kjempemessig at en ikke fikk den opp i tårnet. Så kjører en forbi kannonen, som er så stor at det ikke kan løses skudd fra den — og først nå svinger bilen inn på den adskilte plass hvor den bygning ligger som huser kontorene til Vjetsjeslav Michailovitsj Molotov, president i folkekommissærenes råd (svarer til ministerpresident) og tillike utenriksminister. Hans borgerlige navn er Skrjahin, men man bruker nå bare hans pseudonym som forfatter, Molotov, som han er blitt kjent under og som betyr «hammer».

Riksutenriksministeren von Ribbentropp forlater vognen fulgt av sendemannen grev von der Schulenburg, understatssekretær Gaus og legasjonsråd Hilger, som på grunn av sine inngående kunnskaper i russisk

så en unnløstelse man bebreider ham, ikke noen positiv handling. Men for at man kan dømme for unnløstelsen, må der foreligge en særlig omstendighet for at tiltalte skulle gripe inn ved disse anledninger. Det er jo forresten inkonsekvent dette først å hevde, at han ikke har den myndighet han har ment å ha i disse år, og dernest bebreide ham at han ikke har utøvet denne myndighet, som han altså etter statsadvokatens mening ikke har, på en spesiell måte. Bebreider man ham dette, skulle vel deri ligge at han har hatt myndigheten.

Om adgang til benådning sier Grunnlovens § 20: «Kongen har Ret til i Statsraadet at benaade Forbrydere, efter at dom er falden». Det er en rett Kongen har til å benåde. En rett. Kongen står selvsagt ikke til ansvar for noen om han benytter denne rett».

I dommen står det: «Etter det retten har anset bevist om dette forhold har tiltalte forsettlig medvirket til mordet på Ellisen og vil bli å dømme etter straffelovens § 233».

Olaf Holm.

APROPOS HAMSUN

Professor Gabriel Langfeldt ved Psykiatrisk klinikk skal visstnok være den samme som preker human etikk.

Ruben i «Farmand».

«Man gjør meg ikke til et ringe menneske uten falskneri. Men selv det falskneri kan man bære, hvis man har innhold».

KNUT HAMSUN

i «Den siste glede».

er uunnværlig for de kommende forhandlinger. De fire herrer blir mottatt av GPU-offiserer og ledsaget til en elevator. Få øyeblikk senere blir de ført inn i et slags forværelse, som er utstyrt med mahognymøbler i gammel-empire. Her mottar Molotovs privatsekretær dem. Han forekommer dem å ha et typisk russisk utseende. Til venstre ser de en dør, som det henger et forheng foran, og både forheng og dør blir nå åpnet for dem — de trer inn i Molotovs rom.

Det er stort. I bakgrunnen står en skrivepult med to skinnstoler foran. Langs venstre vegg er det et langt forhandlingsbord. På veggen, mellom bilder av Lenin og Stalin, henger karter, og en ser også opphengte karter gjennom en åpen dør i bakgrunnen, som tilsynelatende fører inn til et rundaktig rom. Der henger karter over det nordlige Russland med Is-havet.

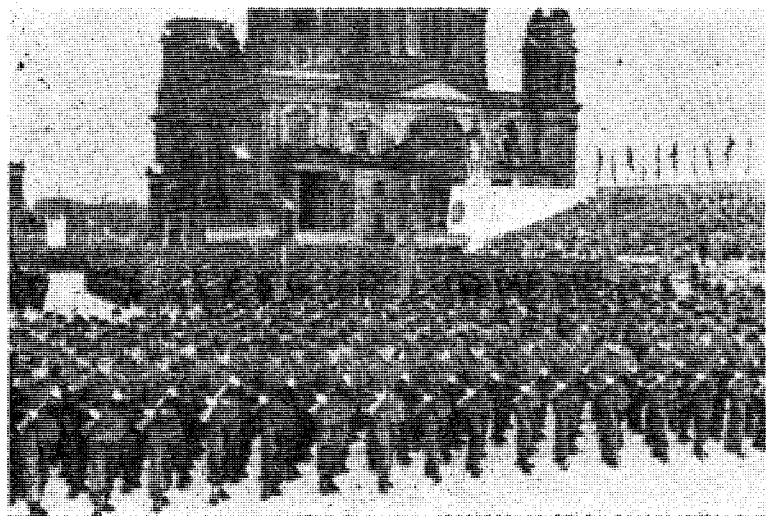
Molotov hilser gjestene, og så kommer den forslagne Stalin inn, i en russekofte av beige ullstoff, grå bukser og høye russestøvler. Han trykker tyskerens hender, han ler vennlig — men ler han kanskje bare for å skjule sine virkelige følelser? Herrerne setter seg ved det brune bord — og så begynner forhandlinger som hele verden venter på resultatet av.

Tre ganger har Preussen i alvorlig skjebnekamp sluttet pakt med Russland: I syvårskrigen, da den nye tsar Peter III, Fredrik den Stores beundrer, straks etter sin tronebestigelse tilbød fred og et forbund med den tyske konge Russland hittil hadde bekjempet. 30. desember 1812, da general Yorck sluttet sin konvensjon i Tauroggen, som innledet frihetskrigen mot Napoleon. Og 8. februar 1863 Bismarcks første utenrikspolitiske dåd: dengang var det brutt ut en stor oppstand mot russerne i Polen, og da polakene alltid har latt seg lede av fantastiske drømmebilder i sin politikk, mente de dengang at Preussen ville gå med dem i krig. Men Bismarck sluttet en militæravtale med russerne og gjorde dermed russerne til sine venner. Nå, 23. august 1939, setter Joachim von Ribbentrop sitt navn under en tysk-russisk ikke-angreppspakt, hvis fjerde og siste punkt lød: «Ingen av de to kontrahenter vil delta i noen maktgruppering som direkte eller indirekte er rettet mot den annen parts».

I sannhet, det britiske forsøk på innkretsing av Tyskland har mislykket. Igjen har Tyskland vist at det vil freden. Ennå kan det tro på at også mennene i Kreml vil fred, for ennå er ikke timen kommet da sovjetregjeringen under gjennomføringen av avtalen reiser krav på krav, gjør vanskeligheter og tilsist lar en kjempemessig angrepsarmé marsjere opp ved grensen mot Tyskland.

(Neste gang: På Berghof)

Blir Tyskland samlet fra vest eller øst?

Tyske kampgrupper i Øst-Berlin.

(Forts. fra s. 1).

Samveldet og Storbritannia her felles interesser en kort stund. Men naturligvis ut fra hver sin forutsetning.

Men før vi kommer nærmere inn på hva dette spill kan og må føre til, kan det ha sin interesse å gjengi noe av det det store britiske blad «The Spectator» i London for kort tid siden skrev om den europeiske situasjon:

«Som så ofte før kan Europas enighet bare oppnåes på bekostning av tyskerne. Tysklands fremtid, sannsynligvis for resten av dette århundre, blir avgjort av utenforstående og det eneste folk som ikke vet dette er tyskerne. Kansler Adenauer har bibragt sitt folk den feilaktige forestilling at han alene har æren for den gunstige økonomiske stilling. Han har oppmuntret til forveksling av velstand med råderett over egen skjebne. Nå står han overfor følgende: at amerikanerne med en formel som bevarer ansiktet vil gi sin tilslutning til en de facto- anerkjennelse av den absurde nok såkalte Deutsches Demokratische Republik. At de kommer til å tillate at Oder-Neisse-linjen blir grensen mellom DDR og Polen og at det ikke lenger bekvemt snakkes om polskforvaltede tyske områder, og at Berlin skal gjøres til en fristad med FN-observatører. Alt det dr. Adenauer kan gjøre er å forsøke å trekke forhandlingene så meget i langdrag som mulig for å gi offentligheten tid til å akseptere det uundgåelige.»

Slik ser altså den britiske oppskrift for fremtiden ut, men det er også lenge siden en merket spor av statsmannsklokskap i britisk politikk. Og på den annen side er det også definitivt slutt på de tider da Storbritannia var en ledende verdensmakt som kunne bestemme over Europas skjebne, og som brukte verdenskriger som siste middel til å sikre England ledelsen også på Kontinentet.

For nå er det dukket opp en ny verdensmakt, som er en verdig og farlig motepiller: Sovjetsamveldet.

Som vi nevnte innledningsvis, så faller Sovjetsamveldets og Storbritannias interesse foreløpig sammen. Likesom det for England gjelder å svekke og ydmyke Vest-Tyskland (og dermed også dets allierte Frankrike), så gjelder det for Sovjetsamveldet å sprengte NATO-alliansen og dermed skape fri bane for ny maktutvidelse. Også det kan best skje ved å svekke og ydmyke Adenauers Tyskland, den eneste virkelige maktbrikke i NATO's europeiske spill. Derfor hakekorsene og «antisemitismen». Sporene etter opphavsmennene peker så altfor tydelig østover til at noen kan ta feil.

I den forbindelse tør det kanskje også antydes at Sovjetsamveldet selv i dag viser sterke spor av antisemitisme. Allerede Stalin sjaltet i sine siste år ut en stor del av den overmektige jødiske innflytelse, og det later til at Krustsjov i mangt og meget følger i hans spor. Det er da heller ikke for ingenting at en i Sovjetsamveldet har hatt virkelige antisemitiske utskielser i form av brannstiftelser og mord, mens det en skriker opp om i Vesten bare er barnslige og tåpelige demonstrasjoner uten enhver betydning. Noen stor overvinnelse betød det vel derfor ikke for russerne å sette i gang disse «antisemitiske demonstrasjoner».

Spørsmålet er imidlertid nå hva der videre vil skje. Det er neppe stor tvil om at vestmaktene — med Adenauers stilltiende samtykke — vil avskrive gjenforeningen av Tyskland omkring Vest-Tyskland og Berlin som en del av Vest-Tyskland. En vil sikkert også komme til å anerkjenne den øst-tyske stat. Det meste av det som nå skjer tar bare sikte på å forberede verdensopinionen på dette grove forræderi mot NATO-partneren. Men er dermed Tysklands deling en kjensgjerning for all fremtid?

Det er her en etter min oppfatning tar stort og avgjørende feil. Kjernen i Adenauers Vest-Tyskland er det gamle Rheinbund, som alltid har stått i den tyske separatismes

kjennetegn. Det fulgte i sin tid Napoléon like trofast som det i dag synes å følge de Gaulle, og Tysklands samling har aldri skjedd østover, men vestover. Det har i første rekke vært Preussen som har samlet Tyskland og dette Preussen står i dag sammen med Russland i front mot maktkonstellasjonen i vest.

I dag står en faktisk på en avgjørende skillevei i Europas historie, og tragisk nok er det de to uteneuropeiske makter USA og Storbritannia som skal avgjøre vår verdensdels skjebne. Hvis vestmaktene nå ved toppforhandlingene forrader Tysklands sak, så kan ingen makt i verden hindre at den nasjonale og verdifulle del av også Vest-Tysklands befolkning slutter opp under Østens banner. Da kommer Tysklands gjenforening til å skje fra Øst-Tyskland av, uansett ideologiske stridsspørsmål.

Det tør også være et spørsmål om ikke dagens Sovjetsamvelde med imperialistiske mål og planer er mere interessert i en militært sterk tysk forbundsfelle enn å opprettholde et markert skille mellom en nasjonal-kommunisme og en nasjonal-sosialisme. Kan hende at Tyskland og Russland i fremtiden til og med kan møtes på en ideologisk fellesplattform.

Det tør fra et europeisk synspunkt reises store og avgjørende betenkeligheter mot en slik utvikling. Styret i øst har hittil ikke inngitt tillit, og har vært mere preget av østens ville forakt for menneskeliv og individets rettigheter enn en kan fordøye i den øvrige del av vår verdensdel. Når det gjelder den praktiske politikk, så er det vel kanskje i første rekke kollektiviseringen av jordbruket som har vært den store og avgjørende skillesten ved siden av de religiøse problemer.

Mens det her hjemme blant annet i det noe underutviklede kommunistorgan «Friheten» skræles opp om «nazisme» i Vest-Tyskland og en i skjønn samdraktighet med kapitalistene i vest roper på utrensning av og forfølgelse mot tidligere nasjonalsosialister, så er tonen en helt annen både i Sovjetsamveldet selv og også i Øst-Tyskland. Det faktiske forhold er at en i Øst-Tyskland i langt, langt større utstrekning enn i Vest-Tyskland gjør bruk av tidligere nazister i ledende stillinger. Med det spanske blad «Pueblo»

De har vel ikke glemt bladpengene for 1960?

som kilde skal vi belyse dette med noen eksempler. Bladet slå fast den sterke posisjon som tidligere nasjonalsosialister har i Øst-Tyskland og fortsetter:

For å gjøre det klart at det her ikke bare dreier seg om ord, nevnes at i 1954 var det av 400 medlemmer av nasjonalforsamlingen 29 som var tidligere nazister. Ved valgene i 1958 steg deres antall til 47.

Blant disse deputerte møter en menn som var meget kompromittert i forbindelse med det tidligere regime, så som Hans Brückner, tidl. høy SS-offiser Joachim Riick, likeledes eksmedlem av SS, Heinz Funke, gammel Obersturmführer i SS, Karl Heinrich Barthel, tidligere høy SS-mann og betrodd partimedlem Siegfried Dallmann, tidligere nasjonalsosialistisk studentfører i Thüringen, Luitpol Steidle, tidligere sunnhetshetsminister og oberst i Wehrmacht. Selveste visepresidenten i nasjonalforsamlingen Heinrich Homann var en kjent nazist.

Men det er ikke bare i nasjonalforsamlingen en treffer på hitlerfolk som Pankow-regimet har gitt sin beskyttelse. I sentraladministrasjonen for Den tyske demokratiske republikk tjenestgjør Ernst Grossmann, tidligere SS-mann og tilhørende vaktstyrken i Sachsenhausen, Max Hummeltenberg, tidligere Wehrmacht-offiser, Kurt Lange, tidligere Obersturmbannführer i SS, medarbeider av Himmler i avdeling IV og V i Reichssicherheitshauptamt, medlem av den oppnevnte kommisjon for avstraffelse av deltagerne i komplottet mot Hitler 20. juli 1944, Peter Adolf Thiesen, gammelt nazistisk partimedlem med arrestet i gull, Werner Winkler, gammel kjemper i Hitlers parti og mange flere. Også i lokaladministrasjonen i det røde Tyskland finner en som medlemmer av National-Demokratische Partei Deutschlands eller av Demokratische Bauern Partei Deutschlands gamle nazistiske kjempere, som SA-mannen Kurt Wiesner, SA-mannen Erich Reising, Baldur von Schirachs nære medarbeider Heinz Lassen, SS-mannen Harry Baschlen etc.

Blant kjente intellektuelle finner en den tidligere SA-offiser og tidligere redaktør for nazivisen «Freiheitskampf» Benjamin Dietrich, den gamle SS-kjemper von Frankenber, den tidligere Hitler-Jugend-leder Otto Zander, den tidligere radio-sjef Horst Dressler m. fl.

Det sier seg selv at dette store oppbud av tidligere nasjonalsosialister i ledende stillinger i Øst-Tyskland utgjør en sterk fristelse for de tidligere nazister i Vest-Tyskland, som stadig er utsatt for forfølgelser og overgrep, ofte naturligvis satt i scene fra Øst-Tyskland av nettopp for å demonstrere forskjellen i behandlingsmåte. Disse folk vet at tidligere nasjonalsosialister i samme kasus som de selv i Øst-Tyskland innehar blant annet slike stillinger: musikkdirektør ved Nasjonaloperaen i Øst-Berlin, direktør ved rettsinstituttet ved Karl Marxuniversitetet, direktør ved det polytekniske institutt i Dresden, rektor ved det medisinske akademi i Dresden, president ved Vitenskapsakademiet og rektor ved Humboldtuniversitetet, rektor ved Rettsakademiet Walter Ulbricht, rektor ved det medisinske akademi i Erfurt, sjefredaktør i utenriksdepartementets offisielle publikasjon, sjef for pressetjenesten ved det republikanske råd, offisiell radiokommentator, stedfortredende sjefredaktør i «Neues Deutschland», det kommunistiske partiorgan, leder for Zeiss-kontorene, teknisk rådgiver ved Sikkerhetsministeriet, jordbruksviseminister, visepresident ved Kamret for utenrikshandel, president i høyesterett, president i kommisjonen for vitenskapelige undersøkelser, direktør i finansdepartementet etc.

Som sagt, Europa står i dag på skilleveien. Ingen makt i verden kan hindre Tysklands samling i det lange løp. Den kommer til å bryte seg vei som en naturkraft gjennom alle hindringer. Spørsmålet er bare om Tyskland skal samles fra vest eller fra øst og hva som er å foretrekke sett fra et europeisk synspunkt. Under enhver omstendighet må det stå klart for alle i dag at Adenauers Rheinbundlinje ingen nasjonal appell har for tyskerne, og at dens endelige sammenbrudd ved toppkonferansen i år vil stille de nasjonale tyskere overfor nye avgjørelser.

Arminius.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLEFARN

Telefon 56 61 20 - Oslo

Bardeche: «Der Weg nach vorn»

(Fort. fra s. 5).

nes. Denne Vestens ideologi var ikke noe filosofisk system, men en kraft som sprang frem av vår jord og vårt blod og ut av hele vår fortid. Denne åndelige kraft var det som ga arméene mening og styrke, og denne kraft kom ikke fra diplomater, generaler eller bankdirektører. — Den sprang frem fra det nasjonale instinkt.

Det var denne militære og moralske kraft som stoppet den kommunistiske fremtrenten i Europa. Motviljen mot kommunismen var spontan, en uvilkårlig reaksjon. Alt som var nasjonalt befant seg plutselig i samme leir.

Hr. Senator! Hvorledes kunne det gå til at kommunismen klarte å bryte gjennom denne sterke militære og politiske mur? Jeg skal gi svaret. Den presset seg slett ikke igjennom, den hoppet over! Den oppfant ordet «antifascisme», en helt genial oppfinnelse som er sjelen i dagens politikk. For «antifascisme» er ikke bare en livets lov for kommunistene, men også for millioner andre som burde vært deres motstandere, men som nå — som de tomsinger de er — gir dem sin støtte.

For hva er «antifascisme»?

«Antifascisme» er Sovjets store lekkerbiscen. Sovjets forlokkende agn som i hui og hast slukes av naive og lettroende sjeler. Da nemlig Kreml ble klar over at det ikke kunne regne på fremgang under kommunismens merke, endret det taktikken helt. — Snakket ikke mere om kommunisme og kommunistprogrammer, men kunn gjorde for allverden at det gikk inn for rettferdighet og fred og for å redde menneskeheten ut av nazismens og fascismens klør. Og hvem ville ikke være med på å redde menneskeheten? På denne måte fikk Sovjet fanget inn millioner ikke-kommunistere som av Sovjets geniale propagandaapparat ble ledet inn på de felter og det arbeide som kunne gavne Sovjet mest. — Og da det viste seg at «antifascister» hadde materielle fordeler av sitt standpunkt, vrimlet det snart av disse arbeidere i Sovjets vingård. De var og er verre for Vesten enn de virkelige kommunister, for de er ikke til å stoppe. De silder inn over alt, de bringer inn forråtnelsesbasil-

ler overalt. De sitter på private kontorer, i avisredaksjoner og departementer. De står bak regjeringssjefene og gir dem råd som alltid er til Sovjets beste. De har ødelagt Europa som nå ikke er annet enn en komposthaug og de har omskapt USA til «en kjempe på lerfötter».

Den åpenhjertige franskmann forteller sin Senator at USA har ødelagt Europa. Etter at dere gikk iland i Europa ble der overalt innsatt regjeringer hvis oppgave det var å arrestere og skyte. Den terror som på denne måten oppstod, var det blodigste tidsavsnitt i Europas historie og blodigere enn revolusjonsterroreren i 1793. I Frankrike ble der skutt 100.000 mennesker. I Belgia like så mange og i Italia 300.000. Disse regjeringer som De, hr. Senator, har innsatt og som har beholdt makten fordi de råder over presse og radio, disse regjeringer arbeider i virkeligheten til fordel for Sovjet.

«De viktigste begivenheter under den kalde krig er ikke det som den europeiske presse prøver å innbille oss: Luftbroen til Berlin og Korea-krigen. De, hr. Senator, vet bedre enn jeg, at de viktigste begivenheter er navnene Alger Hiss, Fuchs og Pontecorvo. — Det er takket være disse menn at Sovjet tjente inn minst 3 år med konstruksjonen av sine atomvåpen.

Men Hiss, Fuchs og Pontecorvo var ikke kommunister, bare sympatiserende idealister, bare antifascister som det nå er millioner av og som De, hr. Senator, har gitt frie tøyler og som en dag vil kunne putte også Dem ned på kirkegården».

«Hvis Sovjets Politbyrå i hemmelighet hadde ledet USA's politikk siden 1945 ville det uten tvil ikke ha fått Dem til å begå flere feil enn De virkelig har gjort».

«Det eneste som kan redde vår verden», sier Bardéche, er ikke divisjoner av tildels tvilsom moral, men en moralsk opprydning. Hvis vi eide bankene, pressen og politiet — tre ting som i øyeblikket ikke er i våre hender, ville kommunismen i løpet av 3 år forsvinne fra alle land i Vesten. For å kunne forsvare våre nasjoner må vi altså først bli herre i eget hus. En sterk armé mot utlandet og en lov mot utlendinger i det indre. Mer behøves ikke».

Det kan tilslutt være verdt å nevne at Maurice Bardéche ble arrestert den gang hans bok om Nürnberg-domstolen kom ut, idet han ble beskyldt for å forsvare mord (!) Boken ble beslaglagt. Han satt inne 3 måneder, men ble så frifunnet og sluppet løs tross protester fra jøder og mot-

FARLIGE FOLK

Mussolinis befrier, Otto v. Skorzeny, måtte under en mellomlanding i London tilbringe flere timer i et separatrum i flyhavnen, fordi de britiske myndigheter nektet ham å betre britisk jord.

Skorzeny var på reise fra Madrid til Dublin.

SER MAN DET!

I Verdens Gang skriver Randulf Haslund i en kronikk blant annet i forbindelse med tortur og annen verdenskrig: «Vi kjente knapt uttrykket «brainwashing» da, det het ganske enkelt at man bekjente under tortur. Og beklageligvis ble den metode brukt av alle de krigførende». Det er dette Folk og Land har tillatt seg å peke på en rekke ganger, så det er jo en tilfredsstillelse nå å få det bekreftet til og med i heimefrontorganet. Men hvorfor er det så bare tyskere og en håndfull norske politifolk som er blitt tiltalt og straffet? Og hvorfor skriker de aviser som fremdeles jager krigsforbrytere bare opp når det gjelder tyske. Mangler en navn på slike krigsforbrytere fra de andre krigførende, står vi gjerne til tjeneste med noen en kan starte med.

IKKE REDD ATOM-KRIGEN

For ikke så lenge siden uttalte Sovjet-Kinas statsminister Chou En-lai, at Kina ikke frykter en atomkrig fordi «selv om det koster oss 300 millioner mennesker, så vil vi ennu ha 300 millioner

standsfolk. Hans sak ble tatt opp igjen og 19. mars 1952 ble han dømt til et års fengsel og en bot på 50.000 francs. Dessuten måtte han bære prosessomkostningene likesom han ble pålagt å punge ut grovt til tidligere jødiske frontsoldater og motstandsfolk.

Den sannhetsøkende franskmann har nok trampet rett opp i det riktige vepsebolet. Han er med andre ord en av de europeere som vår verden trenger i dag.

Til slutt en opplysning fra den tyske kommunist Jan Valtens bok «Ud af Mørket» (Wilhelm Priors Forlag, København 1946). Boken omhandler kampårene i Tyskland omkring 1930 da Sovjet søkte å gjøre Tyskland om til en kommuniststat.

I bokens Bind II, side 354, står følgende:

«Den øverste forbindelseslinje mellom Kominterns GPU-apparat og Norges kommunistiske organisasjoner var en av de best kjente leger i

igjen, og være verdens sterkeste nasjon».

«BRITISK FLØRT MED IRAK»

I en utenrikskronikk i Arbeiderbladet under denne tittel, skriver avisens Londonkorrespondent Denis Healey, M. P. angående den kommunistdominerte omveltning bl. a.:

«Men i London vokser mistanken om at det ligger langt mindre respektable motiver bak regjeringens politikk. Det går vedholdende rykter om at utenriksminister Selwyn Lloyd heller ser at Irak blir kommunistisk enn at Nasser vinner en ny seir i Midt-Østen. De som er enig med ham, forsvarer dette syn med den klassiske imperialistiske «splitt og hersk»-doktrinen — alt som svekker det arabiske samhold, er godt for Storbritannia. Dette synet er meget utbredt i Israel, som Storbritannia nå har nærmere forbindelser med enn på mange år».

VEL ANVENDTE PENGER)

Ifølge oppgaver i dagspressen sendte USA våpen, militærutstyr, sivile og militære forsyninger til en verdi av 10.800 millioner dollars - til milliarder åtte hundre millioner dollars - til sin allierte Sovjet-Unionen under den annen verdenskrig.

DEN KROATISKE SELVSTENDIGHETSBEVEGELSE

Den kroatisk nasjonalistbevegelse er øyensynlig ikke død med Ante Pavelic. Iall-

den norske hovedstad, dr. Arne Halvorsen. Han hadde sin private bopæl i et fashionable kvarter der kaltes «Sommerglede», en klinikk på Åkerbergveien 22 og et hemmelig politisk laboratorium i Karl Johans gate 2, en bygning hvorfra man ser rett ut over det store torv foran Oslos hovedbanegård».

«Dr. Halvorsen var en mann med tallrike forbindelser. De tråde han holdt i sin hånd løp til universiteter, hospitaller og tekniske skoler, til skipsverfter, kystforsvarsavdelinger og regjeringens hydrografiske kontor. Hans kone Karin, en høy, mørk, melankolsk ung kvinne var ekspedisjonssekretær i den betydeligste norske skipsreder Wilhelmsens kontor. Karin Halvorsen var likesom sin mann, hemmelig partimedlem. Hennes bror, der også stod i Sovjets tjeneste, hadde en stilling i det norske statspoliti».

Konrad Sundlo.

fall forteller en melding fra Beograd at 16 personer er stillet for retten tiltalt for statsfiendtlig virksomhet. De skal alle ha vært medlemmer av en kroatisk nasjonalistbevegelse. Det vil vel igjen si at de var medlemmer av Pavelics Ustasji-bevegelse, som ble stiftet allerede i 1929, og som det ikke har lyktes hverken kong Alexander eller hans nåværende efterfølger Tito å få hasen på.

SAMISKE KULTUR-

MINNER ØDELEGGES

I Norge er en som kjent uhyre opptatt av å beskytte raseminderiteter i andre land. Det er da nok så pussig å lese dette telegrammet fra Svolvær: «Det har vakt harme i Finnmark at myndighetene nå har besluttet at stallogen ved Stallogargo skal fjernes. Den samiske stallo er en del av nomadefolkets kultur. — Hundrevis av samiske folkeeventyr handler om kampen mellom slektens djerpe menn og stallo. Den gamle kjempe ved Stallogargo er årsak til en livsfarlig sving på Kvalsundveien og må fjernes, sier vi myndighetene og NAF, og Kvalsund kommunestyre har velsignet ødeleggelsen. Fullbyrdelsen skal iverksettes i vinter ved hjelp av sysselset-

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ caddimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Har du skaffet en ny abonnent?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94